

foreslaaede Dagsorden finder jeg ikke nogensomhelst Anledning til at fraraade, langt mindre kan jeg modsætte mig den. Lige overfor de Bemærkninger, der fremkom fra Mindretallets Ordfører, skal jeg dog tillade mig at gjøre denne opmærksom paa, at det forekommer mig at være et noget vidtgaende Forlangende til Regjeringen, at den ved sit Initiativ skulde høde paa en saa betydelig Mangel ved et privat Lovforslag som den af ham selv erkjendte, at det lader Statsindtægter bortfalde i stort Maal uden at anvise nogensomhelst Erstatning derfor — jeg siger, at det er et noget vidtgaende Forlangende til Regjeringen, at den skal høde paa en saa væsentlig Mangel ved et privat Lovforslag som denne og udarbejde et Kompensationslovsforslag og lade det løbe op ved Siden af det private. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Mindretallet ifølge sit eget Standpunkt, hvorefter han erkjender Berettigelsen af at forlange en Kompensation, maatte have rettet sin Dadel til dem, der have indbragt Lovforslaget i den ogsaa for ham ufyldbestgjørende Form, have rettet sin Dadel, om han fandt det passende, til det Thing, som har oversendt Forslaget hertil i den ufyldbestgjørende Skikkelse, hvori det foreligger, men derimod ikke til Regjeringen.

Udvalg: Mindretallets ærede Ordfører mente, at Vedtagelsen af den af Udvalgets Flertal foreslaaede Dagsorden vilde være et Tilbagestrid. Det kan jeg ikke erkjende, thi der vil jo ikke ske noget Fremstrid ved Vedtagelsen af Mindretallets eget Forslag, i det Dieblit Regjeringen bestemmer ikke at kunne modtage det. Det vil jo kun være at tilvejebringe Anvendelsen af det kongelige Veto. Derimod er jeg ganske vist enig med det ærede Medlem deri, at de Onster, der udtrykkes i Dagsordenen, ere holdte i en noget vag Form. Det erkjender jeg, og for mit eget Vedkommende skulde jeg slet ikke have Noget imod, at man endnu noget bestemtere havde udtrykt disse; men i det Dieblit, at der fra Regjeringens Ordførers, den høitærede Finansminister's Side, foreligger en bestemt Erklæring om,

at han ganske samstemmer i disse Onster, forekommer der mig ikke at ligge stor Vægt paa, om de ere udtrykte lidt mere eller mindre bestemte. Hvad Skibsafgiften angaar, skal jeg paa ingen Maade forny Diskussionen fra første Behandling, om den er en Vareafgift eller en Afgift, der falder paa Skibsbederene; i ethvert Fald maa Alle være enige om, at den falder paa Skibsfarten og altsaa paa en hel Del af den Befolkning, som ikke kan taale at besværes meget med Afgifter, og paa en Næringsvei, som et Land, der for en stor Del er et Oland, maa ønske om ikke særlig beskyttet saa dog saa lidt betyngtet som muligt. Det forekommer mig derfor, at, da det er vist, at en stor Del af vore mindre Skibe sysselsættes ikke blot i indenriglig Skibsfart, der som bekendt er lettet for Skibsafgift, men ogsaa i den udenrigske Skibsfart med Landets egne Produkter, og deriblandt adskillige, som ere meget lidet værd, falder denne Afgift meget tungt paa Producenterne og paa de Skippere og Søfolk, der beskæftige sig med denne Udsæjel. Jeg skulde derfor være meget tilbøielig til at tro, at man vilde komme det Rette nærmest ved at ophæve Afgiften for udgaaende Skibe; men som ikke-sagkyndig Mand kan jeg ikke have nogen aldeles bestemt Mening derom. Man har været fuldkommen enig i, hvad der er udtalt i Dagsordenen. Jeg skal navnlig gjøre opmærksom paa, at vi udsæje en Del Produkter, som ikke have nogen Værdi for os, saasom Jord, Ler, Sand, Grus og utilhugne Sten; det er Produkter, der ikke kunne bære store Afgifter, da de skulle sælges overmaade billigt; der er af saadanne Produkter en betydelig Udsæjel, f. Ex. fra Bornholm; selv de tilhugne Granitsten, som indtage et meget betydeligt Rumfang i Forhold til deres Værdi, trykkes meget af denne Afgift. Formentlig udsæje vi ikke meget af Løv og Brænde, men hvis vi gjorde det, ligesom ogsaa af billige Kornsorter, vilde ogsaa denne Afgift falde tungt paa Udsæjelsen, og jeg tror derfor, man vilde komme Netfærdigheden betydeligt nærmere, naar man hævdede Skibsafgiften for udgaaende Skibe. Men i ethvert Fald kan jeg slutte mig til Betænkningen, og jeg kan ogsaa være fuldkommen enig